

[Birgit Busk.]

samfærdselsmidler, vi har råd til at anskaffe; det vil sige, at min stilling er uændret fra dengang, vi sidst her i tinget diskuterede broer og lufthavne. Jeg ønsker at vedstå den aftale, som er afsluttet med Sverige. Jeg ønsker Saltholmplanerne gennemført, jeg ønsker forbindelsen over Øresund etableret, jeg ønsker Storebæltsbroen sat i gang hurtigt muligt, og jeg sagde bro og ikke jernbanetunnel. Jeg ønsker vore motorveje udbygget i et meget hurtigere tempo, end vi hidtil har kendt.

Gennem de sidste 15 år har der her i landet under skiftende regeringer, først den socialdemokratisk-radikale regering, så en socialdemokratisk regering, så et rødt S-SF-kabinet, så en VKR-regering og så på ny en slags S-SF regering, været ført en stemmepolitik, hvis resultat er, at det danske samfund har soldet mellem 30 og 40 mia kr. i overforbrug og vellevned. Disse penge har vi måttet låne i udlandet. Det har givet os den udenlandske milliardgæld, som er baggrunden for spørgsmålet, om vi på nuværende tidspunkt har råd til at gå i gang med de store arbejder, der her er tale om.

Jeg vil vende spørgsmålet om og i stedet spørge: har vi råd til at lade være? Hvad vil der ske, hvis vi blot sætter os hen med foldede hænder og konstaterer, at vi hverken har råd til det ene eller det andet, fordi vi har spist pengene op? Der vil for det første ske det, at vi vil bevare den toldgrænse mellem Fyn og Sjælland, som er trukket af De danske Statsbaner gennem færgetakster, og som har givet den store drift i Hamburg frit løb ind over Jylland og Fyn, efter at fællesmarkedet har slettet den tidligere toldgrænse mellem Danmark og Tyskland. Og som det sikkert ikke er nogen i denne sal ubekendt, nærer Hamburg ingen betænkeligheder ved at bruge de penge, der skal til for at sikre et blomstrende erhvervsliv. Uden broen over Store Bælt vil vi i løbet af ikke så forfærdelig mange år se vore to vestlige landsdele som filialer af den store tyske Hansestad, og det kan vi takke os selv for.

I Øresundsregionen ligger det modsat. Her betyder en afvisning af forbindelserne over til Skåne og af lufthavnens flytning fra Kastrup til Saltholm ikke, at vi garderer os mod en erhvervsmæssig konkurrence fra Sverige, men at vi afskærer os selv fra de

store erhvervsmæssige muligheder, der ligger på den anden side af Øresund. Det betyder endvidere, at det image, som København har skabt sig som knudepunkt for den nordeuropæiske lufttrafik, vil gå i opløsning og meget hurtigt vil blive flyttet over til Sverige, der jo ligesom Hamburg ikke er bange for at bruge de nødvendige økonomiske midler til underbygning af sit erhvervsliv. Hvad det vil betyde for det danske erhvervsliv og for dets evne til at beskæftige den danske befolkning og opretholde dens levestandard, behøver man ikke at have universitetsuddannelse for at kunne vurdere.

Jeg skal ikke komme ind på de mange tekniske problemer, der er rejst omkring Kastrup og Saltholm, men vil blot lige pege på, at hvis den nye store lufthavn på Saltholm ikke kommer, vil luftbrølet over Amager ikke blot fortsætte, men blive udstrakt til store dele af Københavns vestlige omegn, fordi det da bliver nødvendigt at flytte en væsentlig del af vor indenrigsflyvning til den ulovlige lufthavn i Tune. Jeg beklager de mennesker derude, som vi på denne måde vil påtvinge en helt unødvendig støjplage, ligesom jeg beklager de tusinder af beboere på Amager, som modstandere af Saltholm ikke vil fritage for den også her unødvendige, ulidelige støj fra luften.

Jeg forstår i og for sig godt de medlemmer af tinget, som foretrækker udbygning af lokale lufthavne rundt i landet i stedet for Saltholm. Det samme oplevede vore bedsteforældre og oldeforældre jo dengang for mange år siden, da det eneste saliggørende var at få lokale jernbaner til at sno sig igennem folketingsmændenes valgkredse og en folketingsmands dygtighed som politiker blev målt i hans evne til at få flest muligt jernbanestationer placeret i sin kreds. Det være sagt uden spor af malice over for hr. Bilgrav-Nielsens specielle interesse for lufthavnen i Billund.

Men selv om jeg altså her forstår de pågældende medlemmers interesse, synes jeg ikke, det gør sagen bedre. Vi kan ikke i dette land leve af at barbære hinanden, og vi kan ikke leve af at flyve hinanden fra den ene flyveplads til den anden her i landet. Vi kan heller ikke leve af at lægge vore lufthavne an på chartertrafik. Hvis vi ikke får det store erhvervsmæssige tilskud udefra,